

SMILTENES VIDUSSKOLA

informatīvs izdevums 1.- 4.klašu skolēnu vecākiem

2017.gada marta

Inese Raiskuma

Inese Raiskuma ir sākumskolas un bioloģijas skolotāja, ieguvusi maģistra grādu pedagoģijā. Mācījusies arī ainavu arhitektūru. Skolotājas bērnība pagājusi Palsmanē, lauku sētā, Palsas upes krastā, kur kopā ar vecāko māsu spēlēja. Tās bija spēles dabā, ar fantāzijas palīdzību krūmājs pārvērtās veikalā, upes līcītis pludmalē ar smilšu pilīm. Vecāki Inesei mācījuši lauku darbus – ravēt, vākt sienu, pieskatīt mājdzīvniekus. Ar vecmammu saistās iešana uz mežu ogās un sēnēs, zāļu tēju vākšana, padomi ēst gatavošanā. Viņa ierādījusi adīšanas pamatus. Vecmammās istabā vienmēr varējis klausīties radio raidlugas un bērnu grāmatu fragmentus. Vasaras atmiņās palikušas ar peldēšanos, ziemas – ar bagātīgu sniegu. Inese atceras: „Man patika dažādas nodarbes arī vienai, piem., slidošana, bradāšana pa upi. Svarīga bija drošība un atbildība par sevi, mazo brāli, par visu, kas notiek sētā, kamēr vecāki darbā.” Bērnībā Inesei ļoti patika lasīt grāmatas – pasakas, piedzīvojumu stāstus. Tā bija kā atpūta, kas ievied citā pasaulē: nezināmā, skaistā, arī skarbā. Lasīšana bijusi iespēja pateikt es *mācos*, lai dažkārt izspruktu no lauku darbiem. Ineses tēvs ņēmis grāmatas no bibliotēkas un teicis: „Kas tas – nav ko darīt? Palasi grāmatu.” Par bērnu dienu palaidnībām skolotāja saka: „Gan jau bija, kā aktīvam bērnam, kuram patika visi notikumi, kurš nestāvēja malā un vēlējās būt iesaistīts. Tomēr neatceros, ka būtu nepatiesi norāta. “Novērtēju aizrādījumus. Tie man palīdzējuši gan savā dzīvē, gan strādājot skolā – saprast, kāpēc gadās nerātības, piedot un aizmirst, sākt katru dienu atkal no jauna. Man šķiet, ka bērni nedara viens otram apzināti pāri, nevēlas tādā veidā aizvainot savu ģimeni. Vienkārši viņi vēl nezina, kā ir, ka sāp. Jāizlasa kopā ar vecākiem “*Kaķīša dzirnavas*.” Ineses bērnībā palaidnība bija zābaku piebiršana, kas saistījās ar dabas norišu vērošanu ceļā no skolas uz mājām. “Grāvmalās tecēja pavasara strauti, kas ar vilinošu čalošanu aicināja izzināt”.

Skolas laikā Inesei mācībās veicās. Pamatskolā pēc stundām bija iespēja mācīties spēlēt teātri, vingrot un dziedāt korī, lai varētu piedalīties skolas koncertos. Kora dziedāšana turpinājās Smiltenes vidusskolā pie talantīgās skolotājas Māras Zelmenes. Pateicoties sporta skolotājiem Eisleriem, Inese aizrāvās ar slēpošanu, kas līdz mūsdienām saglabāties kā ziemas sezonas hobijs. Klases audzinātāja Veronika Kalere pratusi ieinteresēt literatūrā. Skolotāja atceras: „Grūtāk gāja ķīmijā, dažkārt nepacentos, jo tolaik vēlējos studēt vēsturi. Paldies skolotājai Dzidrai Nātrai, kura ielika pamatus, jo bioloģijas fakultātē tas bija viens no galvenajiem studiju priekšmetiem.”

Inese skolotājas profesiju izvēlējās, jo patika viss, kas notiek skolā – mācības, sportošana, teātris, kora dziedāšana, klases aktivitātes. Pēc bērnības lauku sētā skolas dzīve šķitusi pilnvērtīga. Skolotājs bijis paraugs – kā ģērbties, kā izturēties.

Inese ikdienā spēku un iedvesmu rod ģimenē. Brīvais laiks aizrit lauku mājās Palsmanē. Ceļošana gan uz tālākām, gan tuvākām vietām. Iemīlotas ir Dailes teātra izrādes. Pavasari gaidot, viņa saka: „Lauku māju apkārtnē skaistums un darbi nebeidzas ar ziemas iestāšanos. Un neuzsākas ar pavasari. Tomēr – kurš no mums negaida pūpolus, kļavu sulas, lazdu ziedus...kā pamostas upe. Gaidu ļoti!”. Atkal priekšā nezināmais – kā pārziemojuši jaunie stādījumi, vai uzdziedēs visas puķes. Un izaicinājums – ko no jauna iestādīt. Kolēģiem Inese novēl: „Dāvāsim viens otram smaidu, tas ir tik patīkami un neko nemaksā.”

Teksts: Ilva Dūmiņa

